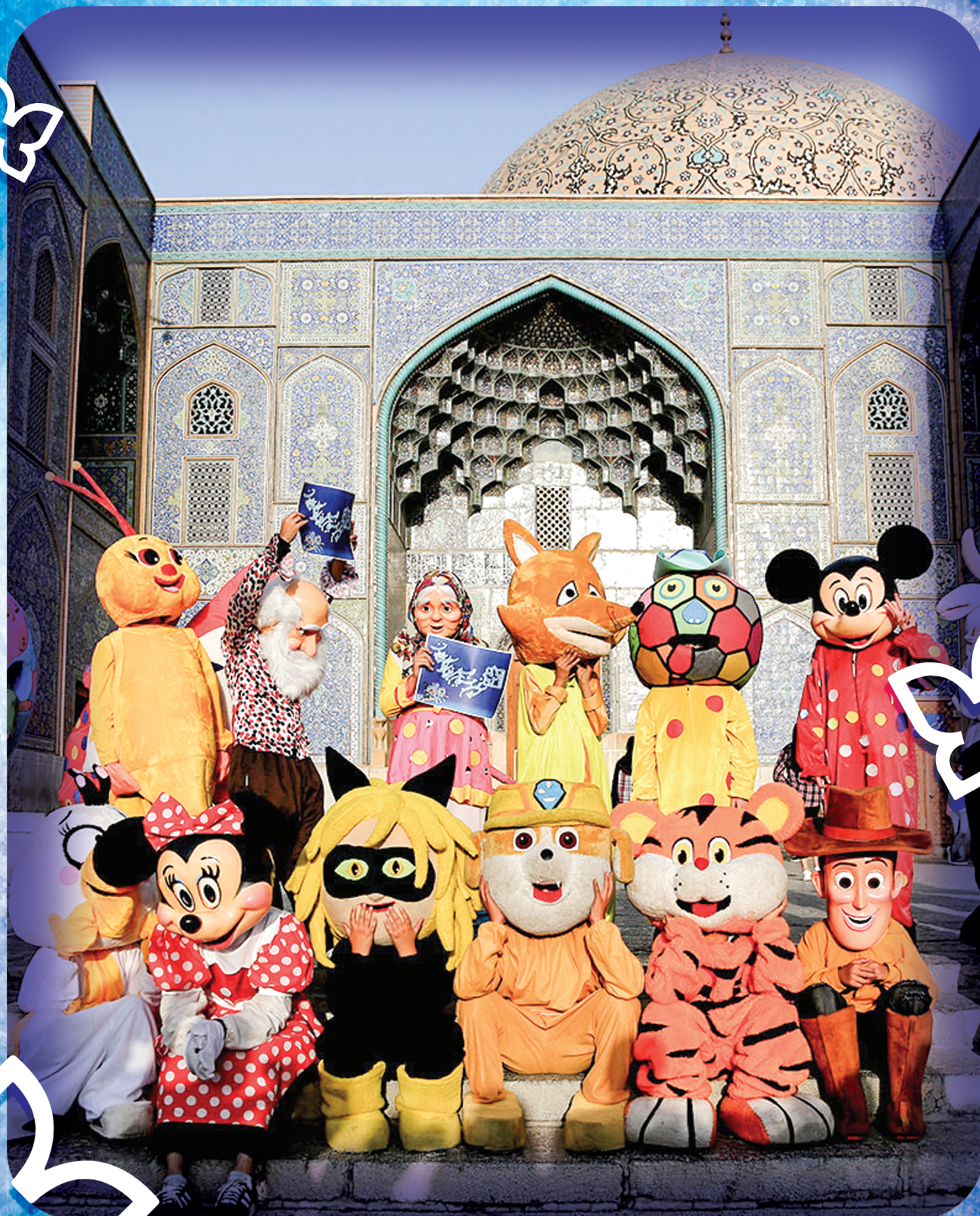

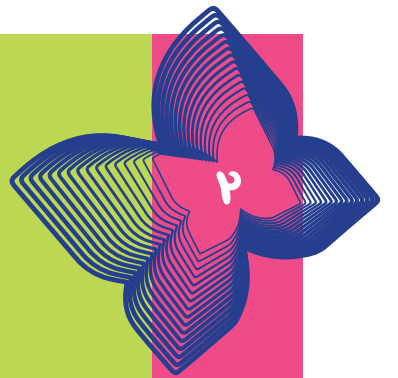
پروانه‌های قلم‌ساز

35th

سی و پنجمین جشنواره بین‌المللی فیلم‌های کودکان و نوجوانان
International Film Festival for Children and Youth
Isfahan, October 7th to 12th, 2023

جشنواره‌ای به وسعت تمام کودکان

کودکان و نوجوانان فیلم هایی متناسب با رده سنی خودشان می خواهند

داور کودک جشنواره بین المللی فیلم کودکان و نوجوانان بیان کرد: «این فیلم برای کودکان و نوجوانان ساخته نشده بود و جایگاه آن در جشنواره‌ای به جز جشنواره بین المللی فیلم کودکان و نوجوان بود.»

شبهه ۱۵ مهرماه شروع آکران جشنواره فیلم کودک و نوجوان بهانه‌ای شد که به سینما چهارباغ بروم. زمان ورود به سینما متوجه شدم که فیلم سینمایی «هوک» تمام شده است و داوران پسر کودک از سالن سینما بیرون می‌آیند. من که از فیلم چاماندم شروع به مصاحبه با داوران پسر کودک و نوجوان کردم تا از فیلم آکران شده اطلاعاتی به دست بیاورم.

کودکان و نوجوانان با سن کمی که داشتند، پارامترهای خوبی برای داوری داشتند. داور کودک جشنواره بیان کرد: این فیلم برای کودکان و نوجوانان ساخته نشده بود و جایگاه آن در جشنواره‌ای به جز جشنواره بین المللی فیلم کودک و نوجوان بود. او با توجه به علاقه‌اش به فیلم سازی گفت: «من از نمایش این فیلم در جشنواره آموخته که برای ساختن فیلم ونمایش آن باید به این موضوع توجه داشته باشم که این فیلم برای چه رده سنی ساخته می‌شود.»

پس از صحبت کردن با تعدادی از داوران برای تماشای فیلم کاپیتان به سالن سینما رفتم. داستان فیلم، کودکان را با خود همراه کرده بود. آن‌ها چشمانشان به پرده سیاه رنگ سینما دوخته شده بود. بین کودکان و نوجوانان با نقش اول فیلم رابطه‌ای برقرار شده بود که با شادی او دست می‌زدند، با هیجان تاش جیغ می‌کشیدند و از کارهای بازمه‌اش سالن سینما را با خنده‌های پرمی‌کردند.

فیلم که تمام شد، برای مصاحبه با داوران کودک به بیرون سالن سینما می‌رفتم که صدای کودکی که می‌گفت: «چرا نمی‌توانم رای عالی بدهم؟ این فیلم از گزینه خوبی که داریم هم بهتر است. فیلم برای کودک و نوجوان بود و اکثر بازیگران آن هم کودک و نوجوان بودند.» نظرم را جلب کرد تا با داوران دیگر هم صحبت کنم. بچه‌ها فیلم را خیلی دوست داشتند. آن‌ها می‌گفتند: «از نقش اول فیلم گذشت و کم‌کم کردن به دیگران را یاد گرفتیم.» فیلم صحنه‌های بسیار آموزنده‌ای داشت و بازی هنرمندان لذت برده بودند.

فیلم سومی که تماشا کردم، فیلم در آغوش درخت بود. هنگام تماشای این فیلم کودکان با هم صحبت می‌کردند. بعد از پایان این فیلم تعدادی از کودکان از فیلم لذت بردند و برخی هم نظراتشان شبیه به فیلم هوک بود و معتقد بودند که این فیلم برای رده سنی کودکان و نوجوانان مناسب نیست.

از دو کودک خواستم داستان فیلم را برایم تعریف کنند. اما آن‌ها می‌گفتند ما چیزی متوجه نشدیم.

از حضور کارگردان فیلم در آغوش درخت استفاده و از او سؤال کردم: آیا این فیلم برای کودکان و نوجوانان مناسب است؟

بابک خواجه پاشا، کارگردان فیلم در آغوش درخت گفت: «هدف از ساختن این فیلم برای کودکان این بود که کودکان بفهمند مهم هستند و حضورشان در زندگی برای پدر و مادر اهمیت دارد.» از او می‌پرسم: به نظرتان کودکان با فیلم همراه شدند و به فیلم علاقه داشتند؟ می‌گوید: «از تشویق‌های بعد از فیلم می‌توان فهمید که دوست داشته‌اند.» سؤال می‌کنم: به نظرتان سطح فیلم برای کودکان بالا نبود؟ می‌گوید: «فهم کودکان الان با کودکان ۲۰ سال پیش متفاوت است. کودکان امروز بسیار فهمیده هستند و درک بالایی دارند؛ حتی فهمشان از سطح این فیلم بالاتر است.»

یک خبر

برای رسیدن به قله باید از خطاها درس بگیرد

کارگردان فیلم سینگو گفت: «قصه ما در فیلم سینگو این بود که به مخاطبان کودک و نوجوان خود بگویم قهرمان شدن نیاز به آزمون و خطا دارد و باید از خطاها درس بگیریم.» به گزارش ستاد اطلاع رسانی سی و پنجمین دوره جشنواره بین المللی فیلم های کودکان و نوجوانان، علیرضا محمدی شنبه، پانزدهم مهر، در نشست پرسش و پاسخ فیلم سینگو با اشاره به استقبال کودکان و نوجوانان حاضر در سالن سینما برای تماشای این فیلم، اظهار کرد: «من دوست داشتم وقتی وارد فیلم سازی بشوم که استقبال این‌گونه از فیلم بگیرم. دوست نداشتم کاری بسازم که برای کودکان و نوجوانان مطلوب نباشد.» او ادامه داد: «پیش از این برای تولید دوباره فیلم در حوزه کودک و نوجوان، مردد بودم؛ اما اکنون با این استقبال مطمئن شدم که کار بعدی را در حوزه کودک و نوجوان تولید کنم.»

کارگردان فیلم سینگو در ارتباط با نقش تربیتی این فیلم تصریح کرد: «موفق بودن فیلم برای ایفای نقش تربیتی آن را به مخاطبان می‌سپارم. در این فیلم اشاره مستقیم به مسائل تربیتی نداشتم و قهرمان قصه، برای رسیدن به قله پله پله اشتباه‌های هم داشت.»

او افزود: «قصه ما در فیلم سینگو این بود که به مخاطبان کودک و نوجوان خود بگویم قهرمان شدن نیاز به آزمون و خطا دارد و باید از خطاها درس بگیریم.»

آخ جون بچه‌ها جشنواره فیلم کودک

خورشید خانم نازناری جشنواره فیلم کودک پس از گذر از کوه‌های صعب العبور دوران کرونا بالاخره رخ نشان داد و پروانه‌ها را راهی نصف جهان کرد تا چراغ سی و پنجمین جشنواره فیلم کودک در اصفهان روشن شود.

سالن امام خاتمی اصفهان که میزبان مراسم افتتاحیه بود، علاقه‌مندان و فعالان سینمای کودک را در آغوش گرفت تا شور و هیجان کودکان اصفهان را فرابگیرد. بچه‌ها شادی‌کنان با دکانک‌ها را بالای سرشان تکان می‌دادند تا عطر احساس پرشور کودکانه را در فضا منتشر کنند.

جیغ و داد و هورا و فریاد و هیجان کودکانه در کنار پرواز هلی‌شات‌های صد اوسیمی مرکز اصفهان چنان شوری را خلق کرد که آدم دلش می‌خواست بر پرواز بگیرد. بدویدوهای بروپچه‌های ستاد جشنواره برای میزبانی از مهمانان جشنواره واقعا لذت بخش و ستودنی بود. در میان هیاهوی مهمانان زمزمه‌های زیادی شنیده می‌شد؛ از عاشقانه‌های کودکانه تا دلواپسی‌های طرفداران فوتبال سیاهان و تأثر از درگذشت هنرمند دوست داشتنی آتیلا پسیانی که می‌شد چهره خندان‌اش را به خاطر شادی کودکان در آسمان اصفهان نظاره کرد.

با آمدن محمد سلوکی و عاشقانه‌هایش از سینمای کودک، حرکت به سمت قله آغاز شد. لشکر عروسک‌های نقش‌آفرین در سینمای کودک همگان را غافلگیر کرد و شور و هیجان وصف‌ناشدنی را به همراه داشت. اینجا همه چیز جفت و جور است تا کودکانه‌های بچه‌های دهه ۹۰ بترکانند و شهر پراز شور و شادی شود.

شب افتتاحیه بچه‌ها شاهد اتفاق‌های هیجان‌انگیز بودند. در میان شور و هیجان کودکان ناگهان نگاه‌ها به سقف سالن دوخته شد تا شگفتانگه افتتاحیه جشنواره همگان را متعجب کند. نوازنده‌ها از سقف سالن و در حالت معلق با اجرای هیجان‌انگیز موسیقی کارتون‌های کودکان، شگفتانگانه‌ای را خلق کردند. اجرای ساکسیفون و موسیقی فیلم پلنگ صورتی خیلی به دل من نشست و کودک درونم را زنده کرد؛ به طوری که دلم می‌خواست همه کودکان

از سراسر ایران در این جشن حضور می‌داشتند. دیدن خنده‌های کودکان سیستان و بلوچستانی تا کودکان مرزهای شمال و جنوب و غرب و شرق سرزمین نه، انگار همه خواهان آن بودند. شعر و موسیقی پروانه‌ها را به پرواز درآوردند تا کودکان با شور و هیجان سینمای کودک را جشن بگیرند. کودکان با شمارش معکوس و جیغ و هورا، سال تحویل سینمای کودک را فریاد زدند تا گوسزندی باشد برای مسئولان که این همه شوق و هیجان برای سینمای کودک را مد نظر قرار دهند.

حضور محمد سلوکی در میان کودکان در خلال برنامه و پرسشی در خصوص حرکت بچه‌ها به سمت قله و پاسخ آن‌ها که از ذهن کودکان‌شان تراوش می‌کرد، صحنه‌های جذابی را خلق کرد. طناب، وسایل ایمنی، کیف خواب و لباس گرم از جمله پاسخ‌هایی بود که بچه‌ها برای رسیدن به نوک قله نام بردند و در انتها پس از رسیدن به نوک قله با همان ذهن کودکانه یکی خولیدن را ترجیح داد و دیگری، نصب پرچم کشورش و... محمد سلوکی با این پرسش به دنبال تفهیم شعار جشنواره بود؛ یعنی بچه‌ها به سمت

قله؛ این تلاش واقعا جذاب و ستودنی بود. او گفت: «برای رسیدن به قله باید آرزوی رسیدن به قله را داشته باشیم و برای فتح قله‌های موفقیت باید آماده باشیم. برای رسیدن به این موفقیت‌ها باید این مسیر را پیدا کنیم و به نوک قله برسیم...» به واقع سینمای کودک همان نوری است که پشت‌پناه کودکان و نوجوانان سرزمین عزیز ایران است و می‌تواند در تیلور ذهن خلاق کودکان برای شکل‌گیری شخصیت فردی و به تبع آن، جلوه‌های حضور نقش‌آفرینی در جامعه نقش اساسی ایفا کند. من که کودک درونم در ایام برگزاری جشنواره بیدار شده است. به امید اینکه در این ایام به تماشای فیلم‌های خوب سینمای کودک بنشینیم و شاهد اتفاق‌های هیجان‌انگیز باشیم. بچه‌ها به سمت قله!

جشنواره تعارف را با فیلم سازان کنار بگذارد

گفت‌وگو با امیر داسارگر، فیلم ساز جوان موفق در حوزه سینمای کودک و نوجوان

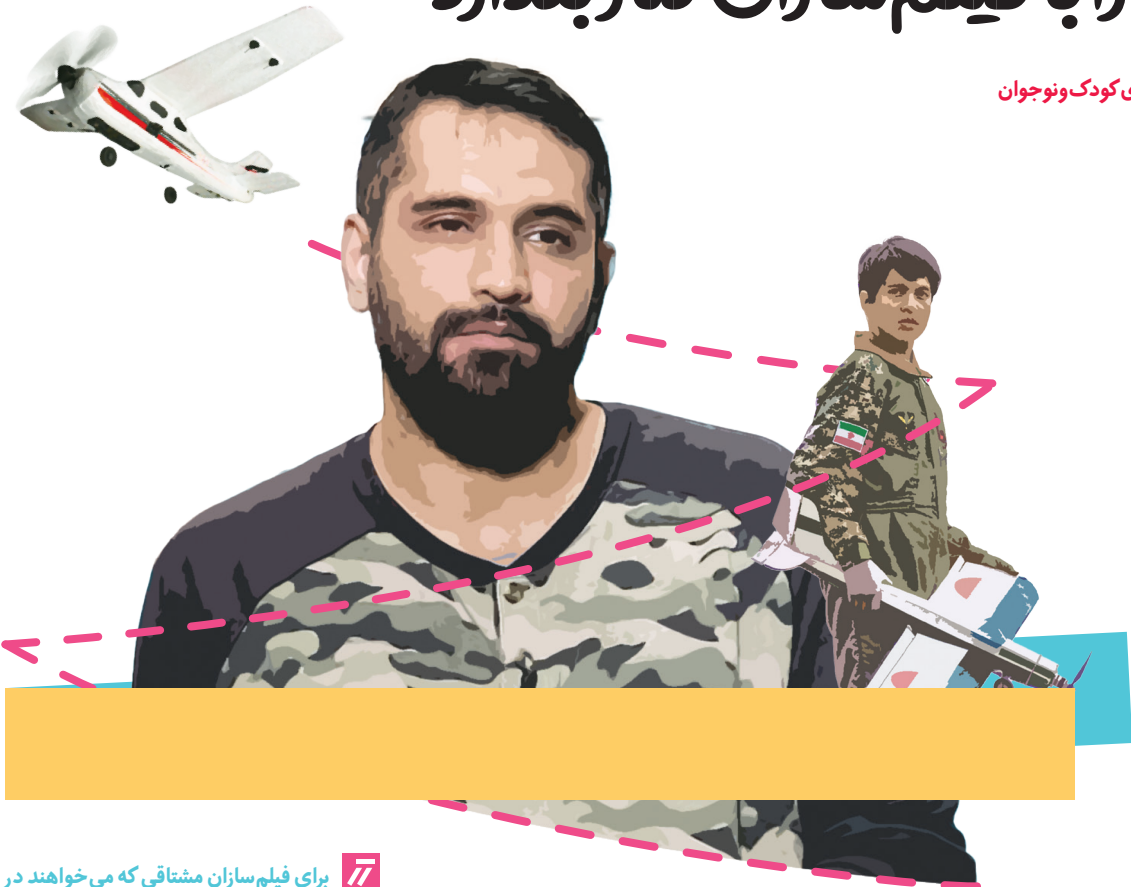
امیر داسارگر، جوان موفق سینمای نوجوان ایران، فعالیت سینمایی خود را از ۱۳۸۶ آغاز کرده است. او در اولین فیلم سینمایی بلند خود، موفقیت چشمگیری را کسب کرد و تجربه شیرینی از سی و دومین جشنواره بین المللی فیلم کودکان و نوجوانان دارد. فیلم سینمایی منطقه پرواز ممنوع تندیس بر مخاطب‌ترین فیلم جشنواره کودک و نوجوان اصفهان را از آن خود کرده است. این فیلم که پر فروش‌ترین اثر نوجوان سینمای ایران است، در زمان آکران عمومی نیز با استقبال خوبی مواجه شد؛ از این جهت با نویسندگی و کارگردانی فیلم سینمایی منطقه پرواز ممنوع، امیر داسارگر، به گفت‌وگو نشستیم و با او درباره تجربه فیلم سازی‌اش و جشنواره فیلم کودک و نوجوان صحبت کردیم.

7 در ابتدا چه چیزی امیر داسارگر را به سمت فیلم سازی در ژانر سینمای کودک و نوجوان ترغیب کرد؟

چندین سال است که در حوزه‌های مختلف سینما و فیلم سازی مشغول فعالیت هستم؛ اما آنچه من را به سمت سینمای نوجوان کشاند، قصه و داستان اولین فیلم سینمایی‌ام بود. شخصیت اصلی قصه مدنظر ما، یک نوجوان بود؛ این شخصیت من را به نیای نوجوانان وصل می‌کرد. مسیر ساختن فیلم منطقه پرواز ممنوع برای ناشناخته و ناآشنا بود. نمی‌دانستم چه چیزی در انتظام است. از آنجایی که تجربه‌ای در این زمینه نداشتم، مطالعات خودم را در این حوزه آغاز کردم. کم‌کم برای روشن شد که چقدر میدان سینمای کودک و نوجوان خالی است و محصولات کمی در این حوزه عرضه می‌شود. با وجود نداشتن تجربه قبلی، تلاش کردم فیلم منطقه پرواز ممنوع ویژگی‌های یک فیلم نوجوانانه ماجراجویانه را داشته باشد. خدا را شکر بازخورد مردم در آکران عمومی این فیلم مثبت بود و عنوان پر فروش‌ترین فیلم بخش نوجوان را از آن خود کرد. فکر می‌کنم بخش زیادی از این استقبال به دلیل کمبود محصول در حوزه سینمای کودک و نوجوان است. در چنین شرایطی، مخاطب در مواجهه با یک تک‌محصول یا محصول‌های انگشت‌شمار استقبال خوبی می‌کند.

7 تولید محتوا برای کودکان و نوجوانان چه مسئولیت‌هایی بر دوش فیلم سازی می‌گذارد؟

در همه ژانرهای سینما، فیلم ساز در برابر روح و روان مخاطب و آنچه عرضه می‌کند، مسئول است؛ اما در حوزه کودک و نوجوان از آن جهت که مخاطب در شرایط سنی حساس تری قرار دارد و هنوز نظام فکری‌اش شکل نگرفته است، مسئولیت فیلم ساز بیشتر می‌شود. در رسانه و هنرهای تصویری ابزارها و تکنیک‌هایی برای جذب مخاطب وجود دارد که در حوزه کودک و نوجوان

7 برای فیلم سازان مشتاقی که می‌خواهند در حوزه کودک و نوجوان فعالیت کنند، چه توصیه‌ای دارید؟

اگر توجه داشته باشید، در چندین سال اخیر تولیدات خوبی در زمینه سرود و نماهنگ داشته‌ایم. حداقل سالی چهار سرود در سطح عالی تولید شده و مورد استقبال مردم قرار گرفته است. این پیشرفت، نتیجه تولید سالانه تقریباً صد سرود و نماهنگ در کشور است. در حوزه سینمای کودک و نوجوان نیز باید تولید انبوه داشته باشیم تا هر ساله چند فیلم چشمگیر و در سطح عالی داشته باشیم. کمیت و تعداد فیلم‌های کودک و نوجوان شکل باید افزایش پیدا کند تا سینمای کودک و نوجوان شکل بگیرد و از دل آن، فیلم‌های با کیفیتی تولید شود. همان‌طور که در هر نوبت آکران سینماها، چندین فیلم کم‌دی و اجتماعی برای نمایش آماده است، حداقل یک یا دو فیلم کودک و نوجوان نیز در هر سانس آکران باید روی پرده سینما باشد. خانواده‌های ایرانی باید بدانند که برای سینما رفتن گزینه فیلم‌های کودک و نوجوان نیز برای تماشای آن‌ها دارند.

7 به نظر شما علت فعالیت کم فیلم سازان در حوزه سینمای کودک و نوجوان چیست؟

انگیزه در فیلم سازان مسئله مهمی است. اگر انگیزه کافی برای تولیدکنندگان ایجاد شود و به فیلم سازان حوزه کودک و نوجوان به اندازه حوزه‌های دیگر توجه شود، تعداد محصولات در این زمینه نیز افزایش پیدا می‌کند. فیلم ساز باید احساس کند که اگر سراغ حوزه کودک و نوجوان برود، شأن و منزلت دارد و به کار او اهمیت فراوانی داده می‌شود. در حال حاضر متأسفانه فیلم سازان جوان ما، کارشان را با ژانر سینمای کودک و نوجوان آغاز نمی‌کنند. سینمای کودک و نوجوان باید برای تولیدکنندگان مسئله و دغدغه نباشد.

دو دسته جدا می‌شوند. در چند سال اخیر در حوزه انیمیشن از این منظر تلاش‌های بیشتری شده است و در نتیجه نمونه‌های موفق تری دیده‌ایم. انیمیشن سازان مسیر خودشان را پیش گرفته‌اند و قصه‌ها، نظام ارزشی و جهان انیمیشن‌های ایرانی به جامعه، فرهنگ و زندگی ایرانی نزدیک تر است. انیمیشن‌های ایرانی توانسته‌اند مخاطب را جذب کنند و می‌توانند گردش اقتصادی داشته باشند؛ همچنین آکران آن‌ها برای سینما داران توجیه دارد و بارها توسط مخاطبان هدف دیده می‌شوند.

در جشنواره، جای این دسته از فیلم‌ها خالی است و بهای کمتری به آن‌ها داده می‌شود. مدیریت فرهنگی جشنواره باید تعارف را کنار بگذارد و جریانی را رونق ببخشد که نیاز جامعه و بچه‌های این سرزمین است. فیلم‌هایی که توانایی جذب مخاطب را دارند، در قالب ژانرهای جذاب برای کودک و نوجوان ساخته می‌شوند. فیلم‌های امیدآفرین و فیلم‌هایی که در آکران عمومی توانایی بازگشت سرمایه و رسیدن به سوددهی را دارند باید در ویرترین جشنواره قرار بگیرند. امیدوارم پیشرفتی که در حوزه انیمیشن داشته‌ایم، در حوزه فیلم‌های کودک و نوجوان نیز دیده شود.

جشنواره‌های به وسعت تمام کودکان

فاطمه رجب‌زاده
خبرنگار

جشنواره بین‌المللی فیلم کودک که از ابتدای دهه شصت تاکنون فعالیت خود را آغاز کرده، سی و پنجمین دوره آن به میزبانی شهر اصفهان در حال برگزاری است. جشنواره‌ای که علاوه بر اینکه فرصتی برای تفریح و سرگرمی کودک و نوجوان فراهم می‌کند، به عنوان بستری برای آموزش و پرورش غیرمستقیم و تأثیرگذار نیز شناخته می‌شود؛ به همین منظور در سال‌های گذشته بهره‌مندی هرچه بیشتر کودک و نوجوان از این فرصت مورد توجه قرار گرفت و از دوره سی و یکم شعار «جشنواره‌ای برای همه کودکان» با اهداف جشنواره گره خورد.

در همین راستا، از سال‌های گذشته مسئولان اجرایی جشنواره تلاش می‌کنند برای کودکانی که امکان دیدن فیلم‌های جشنواره را ندارند، فرصتی فراهم کنند تا عدالت رفاهی و آموزشی بیشتری را در این عرصه شاهد باشیم؛ اقدام‌هایی همچون اکران چهار فیلم برای افراد دارای معلولیت از جمله ناشنوایان و نابینایان که در سانس‌های ویژه برای آن‌ها پخش شده، حضور کانتینر نمایش فیلم در بیش از ۱۳۰ شهر محروم کشور و پخش فیلم‌های ویدئویی جشنواره در روزهای برگزاری آن و همین‌طور تردد قطارهای شادی در برخی از نقاط شهر. با وجود چنین اقدام‌هایی اما هر ساله شاهد هستیم که بسیاری از کودکان سرزیمینمان حتی در شهر اصفهان، به عنوان محل برگزاری جشنواره، امکان استفاده از این بستر تفریحی و آموزشی را پیدا نمی‌کنند. در واقع برنامه‌ریزی‌هایی که در این زمینه صورت می‌گیرد، باعث می‌شود حال و هوای شهر رنگی کودکان به خود بگیرد و کودکان به عنوان یک برنامه فرهنگی و تفریحی از آن بهره‌مند شوند؛ اما تأثیری بر حضور بیشتر کودکان و نوجوانان در سالن‌های سینما نمی‌گذارد؛ کودکانی که گاه به خاطر مشکلات اقتصادی فرصت و توانی برای حضور در سالن‌های سینما پیدا نمی‌کنند و گاهی به خاطر فقر فرهنگی ضرورتی برای استفاده از فیلم‌های جشنواره نمی‌بینند.

این در حالی است که تماشای فیلم‌ها نه تنها برای کودکان و نوجوانان، بلکه برای بزرگسالان نیز علاوه بر جنبه سرگرمی، آثار مثبت فراوانی دارد که این تأثیر بر کودکان و نوجوانان بیشتر است؛ فیلم‌هایی که در صورت برخورداری از استانداردهای لازم باعث می‌شود کودکان و نوجوانان همدلی و همدردی را بیاموزند، با چالش‌های جامعه آشنا شوند و به دنبال راهکارهایی برای حل مسائل باشند. از تاریخ و فرهنگ دیگر کشورها آگاه شوند و با تحریکی که برخی از فیلم‌ها به همراه دارند، سلامت آن‌ها نیز تقویت شود.

با در نظر گرفتن چنین پیامدهای مثبتی، امسال نیز مسئولان برگزارکننده جشنواره سی و پنجم به دنبال حضور حداکثری کودکان از جمله کودکان معلول و همین‌طور دست‌رسی عامه مردم از جمله فرزندان ناقص محروم به

یکی از رویکردهای سی و پنجمین دوره جشنواره، توجه به کودکان و نوجوانان در مناطق کم‌برخوردار اصفهان است

فیلم‌های جشنواره بوده‌اند و به شرح اقداماتی همچون اختصاص سانس مخصوص برای کودکان معلول و اکران فیلم به وسیله سینما سیار پرداخته‌اند؛ همان‌طور که میثم بکتاشیان، مدیر اجرایی جشنواره فیلم در اصفهان، با تأکید بر اجرای رویدادهای محله‌محور در این دوره از جشنواره بیان کرد: «یکی از رویکردهای سی و پنجمین دوره جشنواره، توجه به کودکان و نوجوانان در مناطق کم‌برخوردار اصفهان بوده و این گروه میهمان برنامه‌های جشنواره می‌شوند.» بکتاشیان با اشاره به اولویت برنامه‌های محله‌محور با رویکرد امیدآفرینی و ایجاد نشاط و شادابی برای کودکان و نوجوانان محله‌های شهر اصفهان، به ویژه کودکان و نوجوانان ساکن در نقاط کم‌برخوردار افزود: «رؤسای ادارات فرهنگی مناطق باید با برنامه‌ریزی دقیق و همچنین با خلاقیت و نوآوری، برنامه‌هایی را در حوزه‌های جانبی جشنواره با هدف افزایش امید و نشاط برای کودکان و نوجوانان شهر اصفهان طراحی و اجرا کنند.»

هنوز هم برخی نقاط سفید است اما علاوه بر چنین برنامه‌هایی به نظر می‌رسد هنوز هم می‌توان به سمت مردمی‌تر شدن جشنواره و استفاده

حداکثری شهروندان از موقعیت فرهنگی آن حرکت کنیم؛ هنوز هم می‌توان به ظرفیت‌های شهر توجهی ویژه داشت و به دنبال مشارکت هرچه بیشتر مخاطبان در فرایند برگزاری جشنواره فیلم کودکان و نوجوانان بود؛ همان‌طور که یکی از برنامه‌های جانبی جشنواره امسال اکران برخی فیلم‌ها در پارک و بوستان‌های مناطق چهارده‌گانه است. در همین راستا یکی دیگر از اقدام‌هایی که باعث بهره‌وری بیشتر از جشنواره می‌شود، استفاده از ظرفیت کانون‌های فرهنگی و مساجد است؛ به‌طور مثال، یکی از شاخصه‌های آشکار محله‌های اصفهان، وجود کانون‌های فرهنگی در هر محله است که جمعی نه‌چندان اندک از مخاطبان دائمی آن هستند؛ همچنین با توجه به تأکیدهای مکرر رهبری در احیای هویت فرهنگی و اجتماعی مساجد به نظر می‌رسد استقبال از جشنواره فیلم کودک فرصت مناسبی است تا بتوانیم با اکران فیلم‌های منتخب در مساجد و کانون‌های فرهنگی نه تنها از جنبه آموزشی فیلم‌ها

نوجوانان با «کاپیتان»

علی الهی‌نژاد
خبرنگار نوجوان

دومین فیلم از مجموعه اکران‌های جشنواره سی و پنجم، اکران فیلم «کاپیتان» در پردیس سینمایی چهارباغ بود که صبح شنبه داوران و خبرنگاران کودک و نوجوان به تماشای آن نشستند. این اثر با به تصویر کشیدن بخشی از زندگی یک کودک سرطانی، تلاش می‌کند زیست او در بیمارستان را روایت کند. این فیلم به دنبال آن است تا برخلاف فضای غمگین کودکان سرطانی و مشکلات آن‌ها به حس امیدبخشی و نشاط‌آوری بین کودکان اشاره بیشتری داشته باشد. حس از خودگذشتگی نکته مهم‌تری است؛ آنجا که عیسی به عنوان بازیگر نوجوان این اثر از دیدن فوتبالیست مورد علاقه‌اش می‌گذرد تا پروانه را به آرزوی دیرینه‌اش، یعنی صحبت با پدرش برساند. امیرحسین بیات، بازیگر نوجوان کاپیتان، با بازیگری بسیار خوبی که از خود نشان داد، یکی دیگر از نقاط قوت فیلم بود؛ همچنین ارغوان شعبانی در نقش پروانه، بازیگر مکمل نقش عیسی، تأثیر مهمی بر خط داستانی فیلم گذاشت و برخلاف همیشه بازی کودکان سرطانی زنده‌تر و جذاب‌تر از بازی بزرگسالان بود. در نهایت، پایان‌بندی فیلم به صورت قابل قبولی صورت گرفت و پروانه به آرزوی‌اش رسید و عیسی هم خوشحال از به آرزو رسیدن او.

خشونت والدین؛ سناریوی تکراری سینمای کودک

فاطمه رجب‌زاده
خبرنگار

در اولین روز آغاز به کار جشنواره فیلم کودک به تماشای فیلم «در آغوش درخت» و «خیابان ملک» می‌نشینیم؛ فیلم‌هایی که با سناریویی مشابه به دنبال اثبات ارزش کودکان در خانواده و اهمیت است که والدین در خصوص فرزندان خود دارند. داستان‌هایی که در برهه‌های از زمان والدین را با نبود فرزندشان مواجه می‌کند و تلاش و تقلایی که آن‌ها در پیدا شدن فرزندشان بروز می‌دهند، باعث پی‌بردن کودکان به اهمیت جایگاهشان در خانواده و به نوعی باعث افزایش عزت آن‌هاست؛ اما علاوه بر این هدف مشترک، وجه اشتراک دیگری که در هر دو فیلم مشاهده می‌شود، استفاده از عنصر خشونت است. والدینی که با یکدیگر اختلاف دارند، محیط خانواده سرد است، کودکان معترض هستند و در نهایت پس از جدایی و فاصله‌ای که میان کودک و خانواده رخ می‌دهد، رفتار والدین با کودکان متفاوت شده و ارتباط آن‌ها با محبت بیشتری همراه می‌شود. پرسشی که مطرح می‌شود این است که آیا نمی‌توان به گونه‌ای دیگر به این هدف رسید؟ آیا برای بیان ارزشمندی کودک ناگزیریم بیش از ۹۰ دقیقه خشونت و ترس را به مخاطب منتقل کنیم تا در حالی پایانی به عشق و محبت دست پیدا کنیم؟ این در حالی است که سینمای کودک هنوز هم به عنوان سینمایی «پاک» شناخته می‌شود، سینمایی که فیلم‌های آن مخصوص کودکان است و باعث درگیر شدن آن‌ها با مسائل دنیای بزرگ‌سال می‌شود؛ باعث احساس وحشت و ترس، شناخت ادبیات نامناسب، استفاده از دخانیات، مفهوم جدایی و طلاق، خیانت به همسر و مسائلی از قبیل نمی‌شود و برای او آرامشی بیش از پیش به همراه دارد؛ البته چنین انتقادی به معنای محتوای نامناسب این فیلم‌ها نیست؛ بلکه به معنای توجه بیشتر به مخاطب است. بی‌شک اکران چنین فیلم‌هایی برای بزرگسالان نه تنها باعث حل بسیاری از مشکلات خواهد شد، بلکه در مرحله پیشگیری هم مؤثر خواهد بود؛ اما زمانی که مخاطب ماکود است، حتی اگر قصد بیان مفاهیم ارزشمندی همچون احترام‌مندی کودک را داریم، باید به دنبال ادبیاتی متناسب با کودکان باشیم تا نه تنها باعث آثار سوء برای آن‌ها نباشد، بلکه بتواند فضای ذهنی کودکان را از آموخته‌های نامناسب هم تظهِر کند.

کودک ندانیم»، اسلام‌زاده پاسخ خود را به این پرسش داد و گفت: «جذاییتی که در فیلم‌های هالیوودی و آمریکایی وجود دارد، برآمده از قدرت رسانه و پروپاگاندا است که به آثار ساخته شده در کشور آمریکا پروپا می‌دهد؛ البته رنگ و لعابی که آن‌ها در آثارشان به کار می‌برند نیز مطرح است. برخی از این خشونت‌ها به دلیل زرق و برق‌های فیلم‌های هالیوودی دارند. حس نمی‌شود؛ اما رویکرد آن‌ها در استفاده از الگوهای کهن ستودنی است؛ به عنوان مثال، انیمیشن هتل ترانسیلوانیا از افسانه دراکولا آمده است. این بهره‌برداری از الگوهای کهن همان‌طور که گفته شد، در فیلم هوک نیز به واسطه شاهنامه دیده می‌شود. در سینمای ایران چنین رویکردی کمتر دیده می‌شود. امید است ویژگی‌هایی از این دست در سینمای کشور قوت بگیرد.»

هوک؛ جذاییت در قصه، بی‌رنگ و لعاب در روند در فیلم هوک کارگردانی می‌خواهد بگوید که منش پهلوانی و جوانمردی هنوز در این خطه (سیستان و بلوچستان) هست. حسین ریگی این فکر را دارد که بومی فکر کن، جهانی عمل کن. او می‌خواهد با یک فیلم اقلیمی مباحث انسانی را مطرح و از طرفی، خطه خویش را به مردم معرفی کند. شیرهان وقتی به تهران می‌رسد، حیرت‌زده می‌شود. هر شهری یک بنا دارد که شاخص است. وقتی شیرهان در تهران حیرت‌زده می‌شود، نشان دهنده این است که کیبودها چقدر باعث حیرت‌زدگی می‌شود؛ مثلاً کیبورت پورا احمد می‌آید و فیلمی می‌سازد که بچه‌های دهه شصتی با آن هم‌ذات‌پنداری می‌کنند. فیلم هوک در قصه جذاییت دارد؛ ولی آن اکشن و رنگ و لعاب را ندارد. در عین حال بعضی فیلم‌ها حمایت‌رسانه و قدرت تبلیغات به آن‌ها جلوه می‌دهد و باعث محبوبیت می‌شود؛ ولی اینجا هوک هیچ پشتوانه رسانه‌ای ندارد. استمرار در پردازش شخصیت و استفاده از داستان‌های افسانه‌ای کهن نیز باعث محبوبیت فیلم و بر سر زبان افتادن آن می‌شود. وقتی در رابطه با جذاییت صحبت می‌شود، باید به این نکته توجه کرد که اگر کارگردان در فیلم هوک از اشاره به شخصیت‌های کهن استفاده می‌کند، جذاییت بیشتری می‌داشت و شما هرگز فیلم را فراموش نمی‌کردید. نکته دیگر این است که هنوز در ایران تکنیک‌های فیلم‌نامه‌نویسی آن‌قدر پیشرفته نیست که بتواند فیلم‌جوری باشد که نتوان پایان آن را حدس زد.

ردپای بهره‌گیری از کهن‌الگوها در فیلم «هوک»

نشست پرسش و پاسخ فیلم «هوک» در روز نخست جشنواره ۳۵

پرسش را در میان کودکان حاضر در سالن جست‌وجو می‌کرد. یکی از بچه‌های حاضر در سالن به ادای دین فیلم‌ساز به شهر سیستان و بلوچستان و ورزشکاران حاضر در آن خطه اشاره کرد. در راستای این صحبت، اسلام‌زاده از رستم دستان و ریشه سیستانی گفت: «کارگردان قصد داشته است توسط کاراکتر حمزه (امیر جعفری) منش پهلوانی و شاهنامه‌ای رستم را ترسیم کند و چنین نمایشی را برای کودکان نیز نمایان کند.» اسلام‌زاده ادامه داد: «فیلم هوک با ترسیم منش و هویت پهلوانانه قصد دارد تصویری از شهر سیستان و بلوچستان نیز نمایش دهد، تصویری که در سینمای ایران بسیار مهم است و حکم یک سند را دارد. از باب همین موضوع می‌توانیم به شعار فیلم‌ساز

نیز توجه کنیم. حسین ریگی شعاری جالب توجه دارد: "جهانی فکر کن، بومی عمل کن"؛ از این رو می‌توانیم به هدف کارگردان نیز در ساحت فیلم‌ساختن نزدیک شویم.» یکی از کودکان درباره سبک و ژانر فیلم پرسید. این پرسش از خشم و غم جاری در روایت می‌آمد. آن‌ها از مخاطب هدف فیلم هوک، از اسلام‌زاده پرسش را به کودکان بازتاب داد. «به نظر می‌رسد مسئله در اینجا عنصر جذاییت است. خیلی فیلم‌های هالیوودی هستند که با وجود تمام خشم و حزنی که دارند، برای کودکان نیز جذاب هستند؛ بنابراین نمی‌توانیم فیلم هوک را به دلیل خشم و غمی که دارد، از آن مخاطب

امیرحسین ابراهیمیان
خبرنگار نوجوان

نشست پرسش و پاسخ فیلم «هوک» در جشنواره سی و پنجم، صبح دیروز برگزار شد. به گزارش ستاد اطلاع‌رسانی جشنواره بین‌المللی فیلم‌های کودکان و نوجوانان، این نشست در غیاب حسین ریگی، با اجرا و کاشتاسی سعید اسلام‌زاده و حضور چشمگیر کودکان و نوجوانان اصفهان در سالن پردیس سینمای چهارباغ برگزار شد. مجری در این نشست به روایت فیلم اشاره کرد؛ سپس به تعامل با بچه‌هایی نشست که فیلم هوک را در سالن سینما دیده بودند. در این نشست، هرکدام از بچه‌ها با کنجکاری زیاد پرسش‌های کوچک و بزرگی از داستان و قصه فیلم می‌کردند؛ اسلام‌زاده نیز بدون پاسخ مستقیم به این پرسش‌ها، جواب هر

پروانه‌های قله‌نشین

ضمیمه روزنامه اصفهان‌زیبا - ویژه سی و پنجمین جشنواره بین‌المللی فیلم‌های کودکان و نوجوانان - مهر ۱۴۰۲

اصفهان زیبا

پروانه‌های قلبنشین

ضمیمه روزنامه اصفهان‌زیبا - ویژه سی و پنجمین جشنواره بین‌المللی فیلم‌های کودکان و نوجوانان - مهر ۱۴۰۲

صفحه‌ها زیبا

کد بالا را اسکن کنید

دید ویژه نامه معین مومنان - دید تحسینیه سادات کورانی - طرح جلد علی نصر آزادانی - چیدمان: علیرضا نیکبومرام

مدیرعامل: احسان کیومرث سجانی - شورای سردبیری: محسن حیدری‌فرد، معین مومنان، داوود چختری، محمدحسین آنتزازی، احسان تیمور سجانی

تحریریه: زهره قندهاری، سید کاسی نظام‌الدین، فاطمه رحمت زاده، شیدا کریمی، معین عمیدی، موم سادات موسوی، فریم تقی، علی الهی‌زاد

طراح و کارگرافیک: علیرضا نیکبومرام

eitaa.com/esfzibanews

«خیابان ملک» به روایت هنرمندان

فیلم «خیابان ملک» به کارگردانی احسان سلطانیان در سینمای سوره حوزه هنری به نمایش درآمد

محمد پارسا نصرتی
نازنین علینقیان

مهران هادی، مهدی باقر بیگی

حسن جویره
جواد مدنی
زینت کتجاکو
امیر حسینی
پیار کبابی
مهدی منکازمی
پریسا مزروعی
محمد ستوده
پیار عنبر زاده
ناشا لافهان
یکانه میرزایی

مدیر فیلمبرداری: مجید محسنی
موسیقی: کارگزار کراسی
مدیر تولید: مهران هادی
تدوین: احسان سلطانیان
اپرافتخ شایان
طراح لباس: آناهیتا نادری
گرم: نفیسه علیزاده
یرنامه ریز: ابرج رضایی
مشی صحنه: مرآت و دستمانه
دستیار اول فیلمبردار: بیمن امید
صدایدار و صداگذار: بهرمان ثانی فرد
دستیار اول کارگردان: حمیدرضا کرد سیجانی
طراح پوستر: بلوغ سلطانیان

تهیه کنندگان: احسان سلطانیان، مهران هادی
با مشارکت

سوره حوزه هنری و جشنواره بین‌المللی فیلم‌های کودکان و نوجوانان
ایران توسعه فرهنگ شهروندی

زهره قندهاری

دبیرگروه مدیریت
شهری

سالن سینمای سوره حوزه هنری اصفهان، برای نمایش فیلم‌ها ویژه هنرمندان، اهالی رسانه و مهمانان در نظر گرفته شد و روز گذشته ساعت ۱۶ فیلم سینمایی «خیابان ملک» به کارگردانی احسان سلطانیان با موضوع کودک و نوجوان در این سالن اکران شد. ابتدای ورودی سینما پوستر فیلم با نمایی از مهدی باقربیگی، بازیگر قصه‌های مجید، روی استندلی جا خوش کرده بود. از پله که پایین رفتم، در ورود به سالن، مردی جوان با پسری نوجوان را دیدم که بیرون از سالن سینما روی صندلی‌های خاکستری نشسته بودند. به نظر می‌رسید پدر و پسر باشند. نزدیک‌تر رفتم تا با آن‌ها گفت‌وگو کنم. پسر سرش را بالا آورد و با خنده گفت: «برای مصاحبه آمده‌اید؟» و این‌گونه صحبت کرد: «من سروش عبداللهی، نوجوان ۱۷ساله‌ای هستم که همراه پدرم برای تماشای فیلم خیابان ملک آمده‌ایم؛ اما به دلیل اینکه ساختار فیلم بسیار ضعیف بود، سالن را به همراه پدرم ترک کردیم. دوست دارم در جشنواره‌های فیلم کودکان و نوجوانان فیلم‌هایی تولید شود که کودکان و نوجوانان از آن لذت ببرند و خسته نشوند. به عقیده من شرکت در المپیاد فیلم‌سازی هم برای نوجوانان هیچ آورده‌ای نخواهد داشت.»

کارت ورود به سینما به من ندادند
و این شیوه هنرمندی نیست

مختار عبداللهی، کارگردان فیلم «میان صخره‌ها»، پدر سروش هم دیدگاهش را درباره فیلمی که دیده بودند، چنین گفت: «به اعتقاد من فیلم خیابان ملک، فیلم سینمایی نبود؛ یک تله و حتی یک پله هم از تله پایین‌تر بود. اشتباه‌های فاحش و استفاده زیاد از هلی‌شات در فیلم بسیار توی ذوق می‌زد و عملاً ضعف کارگردانی را نشان می‌داد. من سال قبل در جشنواره فیلم "میان صخره‌ها" جایزه بهترین بازیگری را داشتم. متأسفانه هیچ

افق روشنی برای سینمای کودک و نوجوان وجود ندارد. فیلم‌سازان ما به‌روز نیستند و فیلم‌سازی که به‌روز نباشد، نمی‌تواند با هم‌همای که از فیلم‌های هالیوودی بیرون می‌آید، رقابت کند. آسیب‌شناسی در حوزه کارگردانی و متولیان برگزاری فیلم‌ها باید در دستورکار قرار گیرد. مشخص نیست برای تولید فیلم‌ها چگونه بودجه می‌دهند و متر و معیار برای بودجه‌ریزی چیست؛ حتی فیلم‌سازان و متولیان جشنواره به‌روز نیستند. من در سال ۱۴۰۰ نماینده سینمای اصفهان در جشنواره کودک بودم و وقتی پروانه جشنواره را دریافت کردم، همه اعلام کردند اصفهان پروانه‌های زرین را درو کرد؛ اما جالب است که در جشنواره امسال یک کارت ورود به من ندادند؛ درحالی‌که بخشی از سینما جای هنرمندان است و این شیوه هنرمندی نیست.»

اصفهان ظرفیت برگزاری جشنواره را دارد

هنگام ورود به سالن، علیرزاده یکی از عوامل سازمان امور سینمایی تهران را دیدم. او هم درباره چگونگی جشنواره و شهر اصفهان به‌عنوان متولی برگزاری صحبت کرد. «اصفهان ظرفیت برگزاری جشنواره را دارد و جمعه افتتاحیه خوبی برای جشنواره در این شهر برگزار شد. اصفهان شهری تاریخی است و مردمی دارد که به‌لحاظ مذهبی در جایگاه خوبی قرار دارند و در بانوان اصفهانی رعایت حجاب به‌خوبی دیده می‌شود. کشتکولی از فیلم‌ها با عناوین مختلف برای اکران در جشنواره انتخاب شده است. از صبح تا کنون برخی از فیلم‌ها را دیدم. بعضی از آن‌ها مختص کودک و برخی از آن‌ها با محوریت خانواده است و توجه به خانواده را نشان می‌دهد. امسال نیروهای سینمایی و عوامل فارابی تلاش می‌کنند که جشنواره به‌نحو احسن برگزار شود و درصدد هستند که بهترین‌ها را

ارائه کنند.»

به مسئولان غر نزنیم

محمدرضا نریمانی، بازیگر پیش‌کسوت اصفهانی هم در سالن با دوستانش مشغول تبادل افکار بود. او در خصوص این فیلم گفت: «بازیگران این فیلم ضعیف کار کرده بودند و از بازیگران خوبی در این فیلم استفاده نشده بود. کارگردان باید به استفاده از بازیگر اشراف داشته باشد و بتواند یک بازیگر را به یک بازیگر تبدیل کند. سلطانیان آثار خوبی ارائه داده است؛ اما این کار او ضعیف بود. کودکانی که بازی کرده بودند، خوب بودند؛ اما قالب‌بندی‌ها ضعیف بود و دلیل اینکه در ابتدای فیلم از مهدی باقربیگی، بازیگر قصه‌های مجید استفاده شده بود، نمی‌دانم؛ شاید به دلیل اینکه کارگردان آن، مرحوم کیومرث پوراحمد بوده است. بارها در فیلم‌ها دیده‌ایم که از قطعه‌های فیلم قصه‌های مجید استفاده می‌کنند؛ اما در این فیلم هیچ پیوندی بین قصه‌های مجید با موضوع این وجود نداشت. متأسفانه ما به مسئولان غر می‌زنیم و به بنیاد فارابی گوشزد کرده‌ایم که چرا اصفهان اتاق فکری در جشنواره ندارد. ما مهمان پذیر هستیم و می‌خواهیم پیامان را در اتاق فکر بگذاریم؛ اما باید در جشنواره جایگاه اندیشه‌ای و دانشی داشته باشیم. غرزدن فایده‌ای ندارد. همین که کارگردان این فیلم برای تولید یک اثر با محوریت کودکان اقدام کرده، خوب است؛ چراکه کارکردن با بچه‌ها سخت است؛ زود خسته می‌شوند. به اعتقاد من هنرمندان به‌جای غرزدن باید برای جشنواره سال آینده کنند تا بهترین‌ها را ارائه دهند؛ حتی از من در مقام یک پیش‌کسوت بخواهند در کلاس بازیگری به‌عنوان هنرجو شرکت کنم. وقتی داوران مردم و بچه‌ها و آن‌هایی را که اهل خرد و دانش سینما هستند، قضاوت می‌کنند، این کار شایسته‌ای است. شهرداری اصفهان اقدام پسندیده‌ای انجام داده و جشنواره را در شهر اصفهان برگزار کرده است؛ اما باید موضوع آموزشی و آسیب‌شناسی جشنواره را در رأس امور قرار دهیم. در پایان من از همه عوامل برگزاری جشنواره تشکر می‌کنم.»

ماه مه مسئولان غر نمی‌زنیم
و به بنیاد فارابی گوشزد کرده‌ایم که چرا اصفهان اتاق فکری در جشنواره ندارد

شایان ذکر است «خیابان ملک» محصول سال ۱۴۰۲ به نویسندگی و کارگردانی احسان سلطانیان و تهیه‌کنندگی احسان سلطانیان و مهران هادی است. مهران هادی، محمد پارسا نصرتی، نازنین علینقیان، جواد مدنی و مهدی باقربیگی از بازیگران این فیلم هستند.

سی و پنجمین جشنواره بین‌المللی فیلم‌های کودکان و نوجوانان با دبیری مجید زین‌العابدین و با مشارکت سازمان سینمایی، بنیاد سینمایی فارابی و شهرداری اصفهان از ۱۴ مهرماه با تأیید افتتاحیه در اصفهان، فعالیت خود را آغاز کرد و نمایش فیلم‌ها نیز از شنبه ۱۵ مهر (هفتم اکتبر) آغاز شده است. این جشنواره تا بیستم مهر (۱۲ اکتبر) ادامه دارد.

سفر به تاریکی؛ سفری به اعماق تاریخ

سفر به تاریکی خسته نباشید گفت، اما اینکه چگونه این سفر به این واقعه خصوصاً برای کودکان بپردازیم، بحث دیگری است و بر سختی کار می‌افزاید. از نظر من، سفر به ماه هرچند تمام توان خود را به میان گذاشته بود، اما به علت زیاد بودن تعداد ضد قهرمان‌ها و عدم تشریح درست مسئله برای کودک امروزی با موفقیت کامل فاصله گرفته است. عماد، شخصیت اصلی، با سؤال بنیادینی که به دنبال جواب آن برود، مواجه نشد و اگر قهرمان به دنبال یافتن پاسخ سؤالی نباشد، چگونه می‌توان مسئله‌ای را در ذهن کودک ایجاد کرد و به آن به‌درستی پاسخ داد؟! باید این نکته را مورد توجه قرار بدهیم، هنگامی که کودک دهه نودی فیلمی را در رابطه با وقایع تاریخی این کشور می‌بیند چه سؤالاتی برایش به وجود خواهد آمد؟ چگونه می‌توان به این سؤالات پاسخ داد که او دچار ابهام و اشتباه در مورد موضوع نشود؟ اگر به این پرسش‌ها پاسخ درستی ندهیم، در واقع مشکل دیگری را به وجود آورده‌ایم که باید در صدد حل آن بریابیم.

در هر صورت، کودکان پویانمایی‌ها را بیش از فیلم‌های سینمایی دوست دارند و امیدواریم کوشش‌های بیشتری در زمینه ساخت پویانمایی‌های جدید و موضوعات بکر و دست‌نخورده به عمل بیاید.

انیمیشن سفر به تاریکی به تهیه‌کنندگی محمد مهدی نخعی راد و کارگردانی علی بصیری نیک، در رابطه با پسرچه‌ای است که به دوران

مریم سادات
موسوی
خبرنگار

کودکی پدربزرگش سفر می‌کند و شاهد واقعه گورهرشاد مشهد است. اولین نکته خوشحال‌کننده‌ای که در رابطه با انیمیشن وجود دارد، صدای شادی بچه‌ها در سالن سینما است که با دیدن پویانمایی‌ها به وجود می‌آیند، اما باید به این نکته توجه کرد که تا چه اندازه آن‌ها، کودکان را با خود همراه می‌کنند. سفر به اعماق تاریکی با داستان سفر به زمان آغاز می‌شود؛ سفری که هر چند در سینمای کودک ایران و جهان به کرات به آن پرداخته شده، اما برای کودکان همچنان هیجان‌انگیز است. در مواجهه اول مخاطب کودک از این موضوع ذوق زده شد؛ اما لحظات پایانی فیلم را به سختی طی کردند. شاید کودک متوجه دکویاز و جلوه‌های بصری و صوتی و تکنیکی انیمیشن و فیلم نباشد، اما میزان همراهی او با فیلم این نکته را روشن می‌کند که فیلم از پس بیان آنچه می‌خواسته، برآمده است یا خیر.

نکته اصلی که باعث شد مخاطب با فیلم همراهی نکند مسئله صدایگذاری است. موسیقی فیلم گاهی مانع از شنیدن صدای دیالوگ‌ها می‌شد؛ به علاوه عدم استفاده از جلوه‌های بصری، به شدت تعجب برانگیز بود. نبودن جلوه صوتی هنگام تیراندازی‌ها، شکستن و افتادن اشیا، راه رفتن شخصیت‌ها و از این قبیل ضعف بزرگی بود که از این فیلم راه یافته به مرحله نهایی جشنواره انتظار نمی‌رفت. بنابراین مخاطب بالاخص کودک نمی‌تواند به خوبی داستان را تا انتها دنبال کند و این مسئله دیگر فرصتی برای بیان اشکالات دکویاز باقی نمی‌گذارد.

در کل پرداختن به موضوعاتی همچون واقعه گورهرشاد، همت بلندی می‌طلبد و باید به عوامل دبروز شنبه، ۱۵ مهر، بعد از اکران چندین سانس فیلم‌های بلند در جشنواره، در آخرین سانس نوبت به اکران فیلم‌های کوتاه رسید. یاراد و بینگ، سوپ خروس، کاغذ روی شیشه، موزه، بال پروانه، عیال و دنیای آبی کوتاه‌هایی بودند با مضامینی بلند. یاراد و بینگ قصه پسری دبستانی است که تمایل داشت در تست عضویت در تیم فوتبال شرکت کند؛ اما در این میان با مشکلی بزرگ روبه‌رو بود: اضافه‌وزن؛ فضای فیلم در مدرسه می‌گذشت و کمی هم چاشنی کم‌دی داشت. کاغذ روی شیشه به سراغ کودکان کار رفته بود؛ خواهر و برادری که می‌خواستند برای

معرفی فیلم کوتاه

برد با پویانمایی‌ها

مادرشان کیک تولد تهیه کنند؛ ولی توان خرید کیک را نداشتند. اما پای یک فرشته نجات در میان بود. سوپ خروس اما شیرین‌تر از همه بود؛ شیرین مثل گز اصفهان. قصه در فضای یکی از روستاهای شهرمان می‌گذشت؛ با موضوع یک خروس تک‌افنده که قرار بود تبدیل به سوپ شود. پایان قشنگی داشت. عیال داستان کودکانی بود که کارگران ساختمانی روزمزد بودند و هرکدام به شوق رسیدن به آرزوهایشان روزشان را با آجر و سیمان شب می‌کردند؛ یکی خریدن دوچرخه، یکی رفتن به وطن. استاپ موشن «موزه» با محوریت حفظ

سکوت این سؤال را می‌پرسد: «بچه‌ها کسی از پوراحمد خیر ننداره؟» این آغازی خوب است که هم یاد پوراحمد را زنده می‌کند و هم فیلم را به همان اصفهان اصیل «قصه‌های مجید» متصل می‌سازد. استفاده سلطانیان از بازیگرانی که خاطره‌های خوبی را برای نسل‌های قبل ساخته‌اند، مانند استاد حسن جویره و مهدی باقربیگی یکی از نکته‌های مثبت فیلم است که می‌تواند لب ما را به تحسین بازی‌ها نیز باز کند. مهران هادی یکی دیگر از بازیگران فیلم است که بازی مطلوبی را ارائه داده و نشان می‌دهد راه و مسیر روشنی را در آینده در پیش دارد. مطلبی که در اینجا باید ذکر شود، ریتم فیلم است که با توجه به جامعه مخاطب کودک و نوجوان انتظار می‌رفت سلطانیان و تدوینگرش سعی و تلاش مضاعفی در جهت تندتر شدن ریتم فیلم داشته باشند تا بتوانند به‌خوبی با رقبای خود که سعی در جلب نظر و هیجان مخاطب کودک و نوجوان دارند، رقابت کنند. این فیلم که با همکاری شهرداری اصفهان تولید شده است، مضامین مثبت و شهروندی خوبی را نیز به کودکان و نوجوانان در حین داستان می‌آموزد که باعث شده فیلم هم سرگرم‌کننده باشد و هم آموزنده. در نهایت فیلم سینمایی خیابان ملک را می‌توان تلاش تحسین برانگیز برای سینمای اصفهان دانست که در آینده قطعا راه را برای آثار درخشان باز خواهد کرد.

متین عمیدی
سینماگر

فیلم سینمایی «خیابان ملک» به کارگردانی احسان سلطانیان، یکی از فیلم‌های حضور یافته در سی و پنجمین جشنواره بین‌المللی فیلم کودکان و نوجوانان است که با بهره‌گیری از عوامل اصفهانی توانسته است یک فیلم از دل اصفهان و برای اصفهان پدید بیآورد. سلطانیان که پیش‌ازاین با فیلم سینمایی «آن‌ها» به عرصه فیلم‌سازی بلند پاگذاشته بود، اکنون با یک فیلم در ژانر کودک و نوجوان قصد دارد نظر مخاطبان این رده سنی را به سمت آثار خود جلب کند. داستان فیلم از این قرار است که دو خواهر و برادر به نام‌های مهسا و میثم تصمیم می‌گیرند برای پدر بزرگ پیر خود غذا ببرند. آن‌ها در مسیر با چالش‌هایی مواجه می‌شوند. مهدی باقربیگی، بازیگر نقش قصه‌های مجید که حالا برای خود مردی شده، معلم کلاس است و با خواندن نام عوامل فیلم آن‌ها را حضور غیاب می‌کند؛ تا آنجا که به یک اسم می‌رسد و کسی جواب نمی‌دهد؛ کیومرث پوراحمد و همچنان در

سیده نرگس
نظام‌الدین
خبرنگار

میراث باستانی تولید شده بود. نکته جالب این بود که تماشاگران کودک و نوجوان پسر را در سکوت عجیبی فرو برده بود. این نشان می‌دهد این قشر همچنان علاقه‌مند به انواع پویانمایی هستند. دنیای آبی قصه احشام و چهارپایان باله‌دار ساکن دریا بود و در تصویرسازی حیوانات توی جنگل و مزرعه این بار زیر دریا تقریباً خوب عمل کرده بود. بال پروانه پویانمایی دوبعدی با قصه‌ای مفهومی و موزون تأثیر منفی فضای مجازی و خیزآزاری‌ها بود. به‌طورکلی سالن سینما با هرکدام از این کوتاه‌ها فضای متفاوتی داشت. یکی دو تا از تولیدات در جلب توجه بچه‌ها و نشان دادن این بازیگوش‌ها روی صندلی با توفیق چندانی مواجه نشد؛ اما پویانمایی‌ها در جذب این قشر موفق‌تر بودند.